

VISUR, KUR SKRENDAME, apačioje mūsų išsibėgioja žmonės.

Jie mato virš jų užslenkantį didžiulį šešėlį ir tuomet leidžiasi bėgti.

Skrendame virš apanglėjusio miesto, suniokoto ir beveik apleisto. San Fransiskas kadaise buvo vienas gražiausių pasaulio miestų su tramvajais ir garsiais restoranais. Turistai mėgdavo vaikštinėti po Žvejų prieplauką ir važinėti Kinų kvartalo perpildytomis alėjomis.

Dabar apskurę išgyvenusieji kovoja dėl likučių ir puldinėja siaubo apimtas moteris. Vos tik mus pastebi, jie skuodžia į šešėlius ir pradingsta. Vieninteliai likę – beviltiškiausi, jie pasirenka atviras vietas, vildamiesi išvengti gatvių gaujų bent jau kelioms akimirkoms, kol mes sklendžiame virš jų.

Apačioje mergaitė susikūprina virš negyvo vyro, plačiai ištiesusio rankas ir kojas. Ji vos mus pastebi arba jai visa tai nėra motais. Skrendant pro šalį šen bei ten išvystu šviesos blyks-

nius, švystelinčius pro langus – tai ženklai, kad kažkas mus stebi su žiūronais arba veikiausiai nutaikę į mus šautuvus.

Esame nepakartojamas vaizdelis. Debesis žmogaus dyžio skėrių su skorpionų uodegomis, užtemdęs dangų. O viso to viduryje – demonas milžiniškais sparnais, nešantis paauglę mergaitę. Bent jau Rafas turėtų atrodyti kaip demonas tiems, kas nežino, kad jis iš tiesų arkangelas, skriejantis svetimais sparnais.

Veikiausiai jie mano, kad jis pagrobė tą mergaitę. Tikriausiai nė neįtaria, kad jo glėbyje jaučiuosi saugi. Kad glaudžiu savo galvą jam ant kaklo linkio, nes man patinka jausti jo odą.

– Ar mes, žmonės, visuomet taip atrodome iš viršaus? – klausiu.

Jis atsako. Jaučiu vibruojančią jo gerklę ir matau judančias lūpas, tačiau per tokį kurtinantį skėrių spiečiaus dūzgimą nieko negirdžiu.

Galbūt ir gerai, kad jo negirdžiu. Veikiausiai angelai mano, kad mes kaip tarakonai, lekiantys nuo vieno šešėlio prie kito.

Bet mes ne tarakonai ar beždžionės ir ne monstrai, nesvarbu, kad ir ką apie mus manytų angelai. Mes vis dar tie patys žmonės, kokie kadaise buvome. Bent jau tokie esame viduje.

Bet kuriuo atveju taip viliuosi.

Žvilgteliu į savo sudurstytą sesutę, kuri skrenda šalia mūsų. Netgi dabar turiu sau priminti, kad Peidžė yra vis dar ta pati mergaitė, kurią visuomet mylėjau. Na, gal ir ne visiškai ta pati.

Ji skrieja, sėdėdama ant susiraukšlėjusio Belylo kūno, kurį neša keli skėriai tarsi kokį palankiną. Jis visas kruvinas ir atrodo seniai miręs, nors aš žinau, kad dar gyvas. Jis to nusipel-

nė, tačiau viena mano dalis vis dar stebisi primityviu viso to žiaurumu.

Priekyje mūsų išnyra pilka uolų sala San Fransisko įlankos viduryje. Tai Alkatrazas, anksčiau žinomas kaip kalėjimas. Virš salos matyti skėrių sūkurys. Tai nedidelė spiečiaus dalis, kuri neatsiliepė į Peidžės pagalbos šauksmą paplūdimyje prieš kelias valandas.

Parodau į salą už Alkatrazo. Ji didesnė ir žalesnė, joje nematyti pastatų. Esu tikra, kad tai Angelo sala. Nepaisant vardo, bet kuri kita vieta turėtų būti geresnė už Alkatrazą. Nenuoriu, kad Peidžė leistųsi ant tų pragariškų uolų.

Apsukame ratu skėrių sūkurį ir traukiame į didesnę salą.

Mostu rodau Peidžei skristi drauge su mumis. Jos skėrys ir kiti šalia esantys nuseka paskui mus, tačiau dauguma prisijungia prie spiečiaus virš Alkatrazo, suformuodami didesnę tamsų piltuvą, iškilusį virš kalėjimo. Iš pradžių vieni skėriai atrodo sumišę, sekdami paskui mus, jie pakeičia kryptį ir grįžta atgal į Alkatrazą, tarsi būtų priversti tapti spiečiaus dalimi.

Tik saujelė skėrių lieka su mumis, kol sukame ratus aplink Angelo salą, ieškodami geros vietos nutūpti.

Kylanti saulė užlieja smaragdiškai žalius medžius, kuriuos supa užutėkis. Iš šio kampo Alkatrazas dunkso tiesiai prieš platų San Fransisko panoramos horizontą. Veikiausiai kadaise tai buvo kvapą gniaužiantis vaizdas. Dabar primena suniokotą išlūžusių dantų liniją.

Nusileidžiame prie vandens vakariniame krante. Praūžęs cunamis paplūdimyje paliko plytų sąnašyną ir daugybę sulaužytų medžių vienoje kalvos pusėje, o kitos pusės beveik nepakeitė.

Kai paliečiame žemę, Rafas mane paleidžia. Jaučiuosi tarsi taip susilenkusi būčiau praleidusi prie jo visus metus. Mano rankos visiškai sustirusios tose vietose, kur buvau apglėbusi jam pečius, o kojos sustingusios. Skėriai nusileidę klupinėja ratu, tarytum turėtų tokių pačių sunkumų.

Rafas pasukinėja kaklą ir pakrato rankas. Jo kieti šikšnosparnio sparnai susilanksto ir pranyksta už nugaros. Jis vis dar mūvi kaukę iš vakarėlio angelų būstinėje, virtusio skerdynėmis. Ji tamsiai raudonos spalvos su sidabrinėmis detalėmis ir dengia visą veidą, išskyrus lūpas.

– Ar neketini jos nusiimti? – Papurtau nutirpusias rankas. – Atrodai kaip raudonoji mirtis su demono sparnais.

– Gerai. Štai kaip turi atrodyti kiekvienas angelas. – Jis pakukuoja pečius. Turbūt nelengva nešti kažką įsikibusį į tave valandų valandas. Nepaisant bandymo atpalaiduoti raumenis, Rafas yra labai budrus, jo akys įdėmiai skenuoja klaidiai nuščiuvusią aplinką.

Pasitaisau dirželį per petį, kad mano kardas, užmaskuotas po pliušiniu meškučiu, būtų prie šlaunies ir lengvai pasiekiamas. Tuomet kėblinu prie sesutės padėti jai nultipti nuo Belylo. Kai priartėju prie Peidžės, jos skėriai ima šnypšti, smaigstydami savo skorpioniškais geluonimis į mano pusę.

Sustoju, mano širdis daužosi. Rafas beregint atsiranda šalia manęs.

– Leisk jai pačiai prie tavęs priėti, – tyliai tarsteli.

Peidžė nusiropščia iš savo vietos ir papplekšnoja skėrius maža rankele.

– Ššš. Viskas gerai. Tai Penryn.

Mane vis dar stebina, kad šie monstrai klauso mano mažosios sesutės. Mūsų stebėjimas vienas į kitą užtrunka mažumėlę ilgiau, kol tie gyviai nuleidžia geluonis, Peidžei ėmus tyliai niūniuoti. Atsidūstu ir mes atsitraukiame, leisdami Peidžei juos nuraminti.

Peidžė pasilenkia ir paima nukirstus Rafo sparnus. Ji ant jų gulėjo, dabar suteptos plunksnos atrodo suspaustos, tačiau jos rankose kone akimirksniu pasipučia. Negaliu kaltinti Rafo, kad nukirto Belylui sparnus, kol dar skėriai nespėjo iščiulpti jų kartu su visu demonu, tačiau norėčiau, kad jam nebūtų tekę to daryti. Dabar mums reikia rasti gydytoją, kad šis pritvirtintų sparnus prie Rafo, kol šie dar nenuvyto.

Kylame paplūdimiu aukštyn ir netrukus pastebime keletą valčių, pririštų prie medžio. Šiaip ar taip, veikiausiai sala jau užimta.

Rafas mosteli mums pasislėpti, o pats kopia šlaitu aukštyn.

Regis, vienoje kalvos pusėje anksčiau turėjo būti eilė namų. Žemesnėje vietoje matyti tik betoninių pamatų likučiai, sumišę su išdraskytomis lentomis, nuspalvintomis vandens nuosėdomis ir druska. Tačiau šiek tiek aukščiau dunkso keli visiškai nepaliesti pastatai.

Mes išsibarstome, slėpdamiesi už artimiausio namo. Jis gana didelis, kad jame tilptų kokie nors barakai. Kaip ir kiti pastatai, jis užsandarintas baltai dažytais lentomis. Jie atrodo taip, tarsi būtų buvę uždaryti kur kas anksčiau, nei prasiėjo Didysis puolimas.

Visas šis reikalas panėšėja į vaiduoklių buveinę, išskyrus namą ant kalvos su vaizdu į užutėkį. Tai visiškai nepaliestas

Viktorijos laikų namas su baltų kuoliukų tvora. Ir vienintelis pastatas, kuris primena šeimos namą, vienintelis, turintis spalvą arba kokių nors gyvybės požymių.

Nepastebiu jokių grėsmių, bent jau nieko, ko skėriai negalėtų išgąsdinti, tačiau bet kuriuo atveju neišlendu, kad tapčiau matoma. Stebiu Rafą, kuris pašoka skrydžiui į kalvą ir sklendžia nuo barako prie medžio, taip artėdamas prie pagrindinio namo.

Kai jis pasiekia tą vietą, tylą sudrebina šūviai.

RAFAS PRISIPLOJA prie sienos.

– Mes jums nieko nedarysime, – šūkteli.

Dar vienas šūvis atsakomai nuaidi pro viršutinį langą. Krūpteliu, mano nervai tokie įtempti, kaip tik gali būti.

– Girdžiu, ką jūs ten kalbatės, – šūkteli Rafas. Tikriausiai jis mano, kad mes visi kurti. Spėju, kad, palyginti su angelais, tokie ir esame. – Atsakymas yra ne. Abejoju, kad mano sparnai bus verti tiek pat, kiek ir angelo. Nėra šansų, kad sugebėtumėt mane pagauti, taigi liaukitės save kvailinę. Mes tiesiog norime šio namo. Būkite protingi. Išėikite.

Priekinės durys su trenksmu atsilapoja. Trys drūti vyrai žengia laukan, nukreipę šautuvus skirtingomis kryptimis, tarsi nebūtų įsitikinę, kur yra jų priešai.

Rafas pakyla, o skėriai seka jam iš paskos. Jis skrodžia orą išpūdingais demoniškais sparnais, atrodo bauginamai, kol nusileidžia prie namo.

Skėriai skrenda prie jo, nardydami palei medžius ir užriesdami skorpioniškus geluonis sau už nugarų.